

Overweging 8 november 2020

Scheppingszondag, de schepping staat centraal. Hoe gaan we dat doen? Daarover ging het op de avond van de voorbereiding van deze viering. Gaan we het hebben over de schoonheid van de schepping? Daar zijn prachtige teksten en psalmen over te vinden. En ook als we naar buiten gaan, openbaart de schepping zich aan ons in al haar schoonheid, als we daar oog voor hebben.

Komt u wel eens in het Renkumse beekdal? Het is maar een paar kilometer hier vandaan. U kunt daar een prachtig landschap vinden van stromende beken en water dat de ruimte heeft te midden van de omringende bossen en stuwwallen. Heel uniek aan deze kant van de Veluwe. Een ecologische verbindingzone met de uiterwaarden en het rivierenlandschap. Wat het nog meer bijzonder maakt, is dat een groot deel van dit landschap er nog geen 20 jaar geleden niet was. Het was industrieterrein. Mensenhanden hebben het landschap hersteld. De bedrijven zijn uitgekocht. Zo komen we op het thema dat we voor deze viering hebben gekozen: *herstel* van de schepping.

We lazen in de eerste tekst vandaag een alternatieve versie van het scheppingsverhaal uit Genesis: God zag dat het *niet* goed was. De 7e dag was géén rustdag. Een ongemakkelijke bewerking van het scheppingsverhaal die we helaas goed herkennen. Een tekst die al 50 jaar oud is, een halve eeuw geleden geschreven door Kees Hart. Een tekst die komt uit de tijd dat geleerden en activisten zich grote zorgen gingen maken over de uitputting van de aarde. En dat juist in een tijd van overvloed, dat de bomen de hemel ingroeiden. Nee dus, bomen groeien niet de hemel in; een hele ongemakkelijke boodschap.

Even ongemakkelijk is de evangeliëlezing van Matteüs vandaag, de parabel van de 10 bruidsmeisjes met de olielampen. Het begint zo mooi. Tien bruidsmeisjes die zijn uitverkoren voor het feest van de bruidegom. Tien meisjes? Best veel, het zal wel een grote bruiloft zijn. Maar dan blijkt dat de bruidegom niet wacht op de 5 bruidsmeisjes die nog olie zijn gaan halen. Daaraan vooraf ging dat de 5 meisjes mét olie die niet wilden delen met de andere 5. En de meisjes die niet wilden delen, worden beloond. Voelt dit wel als rechtvaardig?

De exegese van deze parabel betreft de bruiloft op het binnen treden van het Koninkrijk van God. Dit is iets wat voor iedereen open staat, maar je moet er wel iets voor doen. Bovenal moet je het zélf doen. Je

kunt dat niet doen door aan te klampen bij een goede vriend of vriendin die naar binnen treedt.

Met het behoud en het herstel van de schepping is het niet anders. Er is maar één planeet aarde. We krijgen de aarde die we verdienen. We zullen er vol voor moeten gaan om onze aarde levensvatbaar te houden. We moeten waakzaam zijn en alert. Bereid om in actie te komen. Niet wachten op een ander; niet uitstellen.

De lezing uit het boek Wijsheid past ook uitstekend in het thema van het herstel van de schepping. Het is een welhaast poëtische tekst die ons vertelt hoe we wijsheid kunnen vinden. Ook daar moeten we iets voor doen. Opstaan voor dag en dauw, liefst al voordat de zon opkomt, dan word je niet moe als je de wijsheid gaat zoeken. Maar wijsheid is ook liefhebben: “wijsheid laat zich gemakkelijk zien aan wie haar liefheeft.”

Kunnen we stellen dat wijsheid en liefde de 2 sleutels zijn die nodig zijn voor het herstel van de schepping? Onze paus Franciscus kan zich daar vast goed in vinden. Zijn encycliek Laudato Si is nu 5 jaar oud en onverminderd actueel. Maar laten we vooral ook niet uit het oog verliezen wat de laatste halve eeuw al bereikt is. Er zijn vele goede en mooie resultaten bereikt die we niet moeten nalaten om te koesteren. Die zijn een stimulans, die hebben we nodig om door te gaan. Laten dat bakens van wijsheid en liefde zijn, en tekens van hoop.

Zo zag ik deze zomer op vakantie in eigen land een prachtige vistrap die was aangelegd in een grote bocht rond een sluisje in een beek. Ik weet dat die vistrap er 50 jaar geleden niet was. Ik noemde al eerder het herstel van het Renkumse beekdal en de aansluiting op de uiterwaarden. En wat te denken van de aanleg van onze eigen bezinningstuin hier rond de kerk? Niet alleen een plaats voor bezinning, maar ontwikkeld vanuit een ecologische visie waar vlinders, vogels en insecten onderdeel van uitmaken. Wat te denken van de hemelwaterafvoer van ons kerkgebouw die door parochianen is aangelegd? Staat u wel eens stil bij het Fairtrade keurmerk dat we als kerk mogen voeren omdat we het zelf hebben verdiend?

Laten we hopen en bidden dat God ziet dat hier mensen van goede wil zijn en bezig op de goede weg. Hopelijk maakt dat Zijn zondag goed.
Amen.